

Julehilsen til mine kjære, kjære gutter
sendt til Kjöbenhavn og Dresden
Julen 1864.

af Hjemmets Omsorg trygge,
Foreldres Haal og trygge
To unge Planter vatte op,
Mod Himlen strakte deres Top.

En Straale fra det Høie
Din aabned Sjælens Gie,
Blaanded' deres indre Lands
Med Poessiens Himmelglands.

Dog ikke fæer det gode
Fait virke paa vor Klode,
Thi avindsygg er Mørkets Aand,
Berører Alt med giftig Haand.

Den Fld som i dem funkled'
Den Plet, som atk.' fordunkled'
Forstandens, Sindets, Hjertets Ro,
Vel følttes af dem begge to.

Men de forblindet' tro'de,
(Som det jo nu er Mod)
At Skjæven sad hos Broderens
— De daded' og — beklaged' den.

Men ingen af dem and'
At Pellen, som bortmaned,
Hver Brodersamlivs rene Lyst,
Var Bjælken i hans eget Bryst.

Da blev med Et husvolet
Dit tunge Sind: ned daled,
En Dug af navnløs Kjærlighed,
Der borttog Pellen og gav Fred.

Og Jesubarns Exempel
Paatrykte dem sit Stempel
Hans hellige Nærværelse
Fremkaldte Overbærelse.

Og Juleu fik Betjødning,
Og frem af Tvivlens Prydning
Gik Troen scierrig og klar:
Forsoning de i Hjertet bar.
